

Vasas Tamás

tartalék viharnapokra

budapest park

majd eljön az a pillanat is... hogy valamit illene mondanom a repoharak magányáról. például vicces, de soha nem állhatnak eléggé rosszul a részeg, lesbikus, gimnazista lányok kezeiben, de lássuk be, ahogy ezt az alkalom is megköveteli, hogy jól van ez így, könnyen elsírhatnám most magam rád gondolva, de távol van már innen minden kutyaól a maga sötétségével, minden csontszopogató kirekesztettségével, ami által gondolni lehetne bármire is. hát, ennyi talán... (de mindenki nevében) voltunk már jobban is, gondoljuk az esővizes kapucnik oltalma alatt... ott a szemünkből egyenként kiolvasható, nem jó, hogy mindannyian azt hisszük, nagyon messze van még az a villamos, aminek a késésére foghatnánk bármilyen kimaradást, amivel megmagyarázhatnánk a sült krumplicápázást, amitől felmentve érezhetnénk magunkat a vastag flanelingek nyári viselete alól.

így lesz a nyarak emlékéből
könnyvizes morzsagombóc-
(ami nem több, mint)

tartalék a viharnapokra.

VASAS TAMÁS (1989) költő, slammer, rajzoló. Kötete: *Stílusgyakorlatok a kiábrándulás nyelvtanára* (2020, Napkút Kiadó).

tartalék a viharnapokra

még etetem a varjakat.
még írok luxemburgról.
még meghallgatom sztravinszkijt.
még eltűröm, hogy távoli a napfény.
még mindig hideg colát iszom.
még mindig nem értem cage 4'33-ját.
még mindig véletlennek tartom az y2k-t.
még mindig erőltetem a sétagyaloglást.
még mindig belesúgom a titkaimat a szélbe.
még mindig elégetem a szűrőtartókat.
még mindig visszatartom a befejezést.
még mindig visszafordulok a nevemre.
még mindig elsíratom az üres csigaházakat.
még mindig várom, hogy visszaírjon.
még mindig fomo az életem.
még mindig szeretem.
még mindig éltetem.
még eléledegélem.

a legapróbb részletekből 2

...nem sikerül leírnom, hogy „szerető”.
szégyenletes, de túlságosan mulatósnak,
túlságosan közönségesnek tartom...

...ezzel nyilvánosan adhatja vissza
az elvesztett, szűzi paradicsomot...

—

olyan nyálkás itt minden.

fel (2009)

léggömbök háztetők felett,
mint egy pixar video montázs,
felemelik lassan a bipoláris
szerelemtől elnehezült lelket,
oda tartanak, olyan hegyeken
túlra, ahol nincsenek hűsítő
hóviharok, a senyvedő szolgálak
kezet csókolnak a hóhéroknek,
azt várod, hogy valaki közölje
veled, ez csak egy rossz álom,
megtörténik, de mégsem
vagy boldog az ébredés
pillanata után.

csak a könnyű bebop
tűnik ismerősnek...

messze a november

hihetetlen, de amikor kézzel írok, nincs korrektúra,
nincs semmi, ami aláhúzná a betűimet, hogyha valamit
rosszul írnék, megbüntessen, szóval semmi döbbenetes
tükör-effektus, pedig lassan megfojthatnának már
az „sz” betűim karmos kézfejei, ahogy hirtelen
kitörnek a papírból és berántanak
a végtelen, fekete semmibe.